

cid. Genocid fizično odpravi nosilce druge kulture, jezika, religije, ideologije in ne vodi v problematiko akulturacije pri akulturirani skupini, ker je po izvršeni operaciji ni več, ampak v problematiko konstitucije genocidnih skupin, ki pa obsega tudi problematiko informalnega pridobivanja znanj. Denimo, genocidna skupina sama sebe ne vidi kot tolpo moralcev, ampak kot izbranice, ki so za neko večjo skupnost izvršili sicer prepovedana, a odrešljiva in bogu ali narodu všečna dejanja. Od tega, ali referenčna skupina to podoba sprejme ali jo zavrne, je odvisna njena prihodnja konstitucija. Akulturacijski procesi (gre za modifikacijo kulture referenčne skupine ali za njeno obrambo), ki vodijo v eno ali drugo smer, v veliki meri potekajo kot informalno izobraževanje prek govoric in občega mnenja.

Etnocid ni preprosto zgolj nedokončan genocid, ni namreč mogoče reči ne, da je genocid »dokončna rešitev« za vse v njem udeležene, ne, da med njim in etnocidom ni ireduktibilne razlike: če je etnocid že hudo delstvo, je drugačne vrste in kategorije kakor genocid. Etnocid je namreč sistematično uničevanje kulture neke določene etnične ali podobne skupine (najbrž bi bilo treba pojmovanje razširiti še na subkulture in manjšinske kulture, na primer na intelektualce, ki so pogosto objekt etnocidu podobnih, če že ne enakih prizadevanj v »civiliziranem« in manj civiliziranem svetu, ne glede na etnične attribute). Termin je potemtakem potreben preimenovanja in konceptne dopolnitve. Dokler pa tega ni, ga bomo pač uporabljali z vsemi pridržki, a vedoč, da je mogoče opredelitve in temeljne opise aplicirati na vso serijo podobnih fenomenov. Najpomembnejša lastnost je ta, da se socialno dominantna (ki je le izjema tudi največja) skupina odpove akulturaciji št. 2, denimo zato, ker zanjo nima potrebnega potenciala oz. kulturnega kapitala (a to je le eden izmed možnih razlogov), kot pogoj za svojo dominacijo pa razume popolno podreditev družbenega korpusa. Zato napade designirano skupino s stigmatiziranjem in prek zunanjih emblemov ali značilnosti, ki jih lahko povzamemo z izrazom »življenjski način«, vendar se ne zadovolji zgolj s tem, odpraviti hoče vso mentalno in etično konstitucijo designirane skupine. Etnocid je potemtakem namerno sprožena in programirana dekulturnacija, ki nima temeljnih lastnosti akulturacije št. 2; ta namreč zahteva izsiljeno ali prostovoljno privolitev akulturirancev, hkrati pa je proces, v katerem se vsaka na svoj način spreminjajo vse udeležene strani, etnocid oz. napadi na druge družbene skupine, pa se dogajajo zato, da bi dominantna skupina homogenizirala populacijo skupine, v kateri je dominantna, sama pa se ne bi morala spremeniti, zlasti pa, da ne bi morala deliti družbene moči na območju, kjer gospoduje.